

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 marca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 19 stycznia 2015 roku, odmówił W. B. przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawczyni do dnia 1 stycznia 1999 roku nie udowodniła wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Na podstawie dowodów uzyskanych w toku przeprowadzonego postępowania organ rentowy na dzień 1 stycznia 1999 roku przyjął za udowodnione: okresy składkowe w wymiarze: 18 lat, 10 miesięcy i 24 dni, okresy nieskładkowe w wymiarze 1 rok 10 miesięcy i 29 dni, łącznie 20 lat, 9 miesięcy i 23 dni, w tym 14 lat 9 miesięcy i 13 dni stażu pracy w szczególnych warunkach.

(decyzja ZUS - k. 46 plik II akt ZUS)

W dniu 26 sierpnia 2015 roku wnioskodawczyni złożyła odwołanie od powyższej decyzji organu rentowego, którą otrzymała w dniu 31 lipca 2015 roku, podnosząc, że od wymaganego stażu pracy błędnie odliczono jej okresy, za które otrzymała zasiłki chorobowe. W konkluzji odwołania wnioskodawczyni wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie jej prawa do emerytury.

(odwołanie - k. 2, koperta – k.7)

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że wnioskodawczyni udowodniła 14 lat 9 miesięcy i 13 dni stażu pracy w szczególnych warunkach. Do pracy w szczególnych warunkach zaliczono, na podstawie świadectw pracy w szczególnych warunkach okresy: od dnia 16 września 1980 roku do dnia 29 stycznia 1985 roku, od dnia 20 października 1986 roku do dnia 31 grudnia 1994 roku, od dnia 1 stycznia 1995 roku do 31 grudnia 1998 roku, po odliczeniu od tych okresów urlopów bezpłatnych od dnia 9 lipca 1991 roku do dnia 30 września 1991 roku, od dnia 4 lutego 1992 roku do dnia 4 września 1992 roku oraz okresów zasiłków chorobowych w wymiarze 1 roku 6 dni.

(odpowiedź na odwołanie – k. 8-8odwrót)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni W. B. urodziła się w dniu (...).

(okoliczność bezsporna)

W dniu 19 stycznia 2015 roku W. B. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł. wniosek o przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury. Wnioskodawczyni nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

(wniosek- k. 1-8 plik II akt ZUS)

W okresie od dnia 16 września 1980 roku do dnia 31 grudnia 1994 roku W. B. była zatrudniona w Zakładach (...)H.S. S.A. z siedzibą w Ł., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowiskach: oczyszczacza rdzeni i rdzeniarki. W okresie od dnia 27 listopada 1985 roku do dnia 19 października 1986 roku wnioskodawczyni przebywała na urlopie wychowawczym, a od dnia 19 lipca 1991 roku do dnia 30 września 1991 roku, od dnia 4 lutego 1992 roku do dnia 4 września 1992 roku przebywała na urlopie bezpłatnym.

(świadectwo pracy z dnia 31 grudnia 1994 roku– k. 18 plik II akt ZUS)

Zakład (...)H.S. S.A z siedzibą w Ł. wydał wnioskodawczyni świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 31 grudnia 1994 roku, stwierdzające, że w okresie od dnia 16 września 1980 roku do dnia 29 stycznia

1985 roku oraz od dnia 20 października 1986 roku do dnia 31 grudnia 1994 roku, wnioskodawczyni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace przy wybijaniu, oczyszczaniu i wykańczaniu odlewów – na stanowisku oczyszczacza odlewów oraz prace przy przygotowywaniu mas formierskich i prace formierzy oraz rdzeniarzy – na stanowisku rdzeniarka, wymienionym w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w niektórych zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego.

(świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z dnia 31 grudnia 1994 roku – k. 18 plik II akt ZUS)

W okresie od dnia 1 stycznia 1995 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku W. B. była zatrudniona w ODLEWNIA Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku rdzeniarza maszynowego.

(świadectwo pracy z dnia 31 grudnia 1998 roku – k. 24 plik II akt ZUS)

ODLEWNIA Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości w Ł., wydała wnioskodawczyni świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, stwierdzające, że w okresie od dnia 1 stycznia 1995 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku, wnioskodawczyni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace przy przygotowywaniu mas formierskich i prace formierzy oraz rdzeniarzy na stanowisku rdzeniarza maszynowego wymienionym w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w niektórych zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego.

(świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – k. 25 plik II akt ZUS)

Pracując w Zakładach (...)H.S. S.A., w okresach następujących po dniu 14 listopada 1991 roku, tj.

- od dnia 5 grudnia 1991 roku do dnia 20 grudnia 1991 roku (16 dni),
- od dnia 9 października 1992 roku do dnia 19 października 1992 roku (11 dni),
- od dnia 3 grudnia 1992 roku do dnia 24 grudnia 1992 roku (22 dni),
- od dnia 17 lutego 1993 roku do dnia 26 lutego 1993 roku (10 dni),
- od dnia 14 października 1993 roku do dnia 4 listopada 1993 roku (22 dni),
- od dnia 30 listopada 1993 roku do dnia 6 grudnia 1993 roku (7 dni),
- od dnia 11 stycznia 1994 roku do dnia 31 stycznia 1994 roku (21 dni),
- od dnia 18 marca 1994 roku do dnia 31 marca 1994 roku (14 dni),
- od dnia 1 lipca 1994 roku do dnia 2 sierpnia 1994 roku (1 miesiąc 2 dni),

wnioskodawczyni była niezdolna do pracy wskutek choroby i przebywała na zwolnieniach lekarskich. Okresy te stanowiły okresy nieskładkowe.

(karta przebiegu zatrudnienia - k. 45 plik II akt ZUS)

Pracując w ODLEWNIA Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w okresach:

- od dnia 10 lutego 1995 roku do dnia 14 lutego 1995 roku (5 dni),
- od dnia 28 kwietnia 1995 roku do dnia 29 kwietnia 1995 roku (2 dni),

- od dnia 10 sierpnia 1995 roku do dnia 31 sierpnia 1995 roku (22 dni),
- od dnia 22 września 1995 roku do dnia 26 września 1995 roku (5 dni),
- od dnia 2 lutego 1996 roku do dnia 16 lutego 1996 roku (15 dni),
- od dnia 19 lutego 1996 roku do dnia 31 maja 1996 roku (3 miesiące 11 dni),
- od dnia 1 kwietnia 1997 roku do dnia 15 kwietnia 1997 roku (15 dni),
- od dnia 4 lipca 1997 roku do dnia 25 lipca 1997 roku (22 dni),
- od dnia 1 czerwca 1998 roku do dnia 17 czerwca 1998 roku (17 dni),
- od dnia 6 października 1998 roku do dnia 12 października 1998 roku (7 dni),

wnioskodawczyni była niezdolna do pracy wskutek choroby i przebywała na zwolnieniach lekarskich. Okresy te stanowiły okresy nieskładkowe.

(karta przebiegu zatrudnienia - k. 45 plik II akt ZUS)

Wnioskodawczyni na dzień 1 stycznia 1999 roku udokumentowała łączny staż ubezpieczeniowy wynoszący 20 lat 9 miesięcy i 23 dni, w tym 18 lat 10 miesięcy i 24 dni okresów składkowych, 1 rok 10 miesięcy i 29 dni okresów nieskładkowych.

(karta przebiegu zatrudnienia – k. 45 plik II akt ZUS)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, a mianowicie o powołane wyżej dokumenty w załączonych aktach organu rentowego. Przedmiotowe dokumenty nie były kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron i pozwalają, zdaniem Sądu Okręgowego, na wydanie prawidłowego rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie i jako takie skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

Stosownie do treści art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ((tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku Nr 748 – zwanej dalej ustawą emerytalna), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku, osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet oraz,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Z kolei art. 184 ust. 2 cytowanej ustawy stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43, z późn. zm) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z

okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 i 2 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Reasumując dotychczasową część rozważań należy zatem stwierdzić, że w świetle powołanych przepisów wnioskodawczyni chcąc uzyskać prawo do wcześniejszej emerytury winna była wykazać:

1. iż na dzień wejścia w życie ustawy, to jest na dzień 1 stycznia 1999 roku osiągnęła okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat;
2. iż na dzień wejścia w życie ustawy, to jest na dzień 1 stycznia 1999 roku posiadała okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;

a ponadto

3. osiągnęła wiek emerytalny wynoszący 55 lat;
4. nie przystąpiła do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, iż wnioskodawczyni osiągnęła wiek emerytalny wynoszący 55 lat oraz wykazała, że na dzień 1 stycznia 1999 roku osiągnęła wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat. Wnioskodawczyni nie przystąpiła również do otwartego funduszu emerytalnego.

Jedyną kwestią sporną w sprawie było to, czy osiągnięty został przez wnioskodawczynię na dzień 1 stycznia 1999 roku, wymagany przez ustawodawcę w przypadku wcześniejszych emerytur, okres co najmniej 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

ZUS uwzględnił bowiem na dzień 1 stycznia 1999 roku do stażu pracy w warunkach szczególnych, biorąc za podstawę wystawione przez zakłady pracy wnioskodawczyni: Zakład (...).H.S. S.A oraz ODLEWNIA Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości z siedzibą w Ł. świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze okresy: od dnia 16 września 1980 roku do dnia 29 stycznia 1985 roku, od dnia 20 października 1986 roku do dnia 31 grudnia 1994 roku, od dnia 1 stycznia 1995 roku do 31 grudnia 1998 roku, po odliczeniu od tych okresów urlopów bezpłatnych od dnia 9 lipca 1991 roku do dnia 30 września 1991 roku, od dnia 4 lutego 1992 roku do dnia 4 września 1992 roku.

Organ rentowy nie zaliczył także odwołującej do okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach, okresów niewykonywania pracy przypadających po dniu 14 listopada 1991 roku, za które otrzymała wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Odnosząc się do wskazanej wyżej okoliczności spornej, dotyczącej sposobu wyliczania okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych, należy wskazać, iż ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach (Dz. U. Nr 121, poz. 1264), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2004 roku, do artykułu 32 dodano ustęp 1a. Zgodnie z pkt 1 tego przepisu przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 roku wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Mając na względzie fakt, iż art. 32 ust. 1a pkt 1 wprowadza odmienną zasadę ustalania okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, która nie jest i nie była wcześniej wskazana w treści art. 184 cytowanej ustawy, zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy ma ustalenie wzajemnej relacji pomiędzy wskazanymi przepisami, a w szczególności relacji pomiędzy funkcjonowaniem zasady *lex posteriori derogat priori* w obliczu zasady ochrony praw nabytych.

O ile skutki wprowadzenia przepisu art. 32 ust 1a ustawy są oczywiste dla stosunków powstałych po dniu 1 lipca 2004 roku, jak również stosunków zakończonych przyznaniem prawa do wcześniejszej emerytury przed tym dniem, o tyle wprowadzenie wskazanego przepisu budzi poważne wątpliwości w zakresie zasad obliczania okresów pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w pozostałych przypadkach, a więc dla pracowników, którzy albo spełnili warunki wskazane w art. 184 ustawy emerytalnej dopiero po dniu 1 lipca 2004 roku albo dla pracowników, którzy wprawdzie spełnili warunki z art. 184 ustawy przed dniem 1 lipca 2004 roku ale nie osiągnęli przed tą datą wymaganego wieku emerytalnego.

Doniosłość problemu nie uszła uwadze Sądu Najwyższego, który w uchwale z dnia 8 lutego 2007 roku (II UZP 14/2006, opubl. w OSNP 2007/13-14 poz. 199) uznał art. 184 ustawy o emeryturach i rentach za samoistną podstawę prawa do emerytury bez względu na chwilę osiągnięcia wieku emerytalnego (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z 18 lipca 2007 r., I UK 62/2007, opubl. w OSNP 2008/17-18, poz. 269). W uchwale tej Sąd Najwyższy wskazał, iż art. 184 ustawy o emeryturach i rentach winien znaleźć zastosowanie do tych ubezpieczonych, którzy w dniu 1 stycznia 1999 roku osiągnęli pełny staż ubezpieczeniowy, w tym wymagany okres pracy w szczególnych warunkach, lecz nie osiągnęli wieku emerytalnego. Z kolei art. 32 ust. 1a ustawy znajduje zastosowanie do tych ubezpieczonych, którzy chociażby jeden z tych okresów osiągnęli po wejściu w życie ustawy, nie później niż do dnia 31 grudnia 2007 roku. W orzeczeniu tym wskazano również, że ubezpieczeni, do których ma zastosowanie art. 184 ustawy, mogą realizować prawo do emerytury na „starych” zasadach po osiągnięciu wieku emerytalnego, nawet jeśli wiek ten osiągną po dniu 31 grudnia 2007 roku. W uzasadnieniu powyższych też Sąd Najwyższy wskazał, że w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach stworzono w istocie odrębną kategorię ubezpieczonych, co znajduje potwierdzenie w art. 24 ustawy, w którym ubezpieczeni urodzeni po dniu 31 grudnia 1948 roku, zatrudnieni w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, zostali wyłączeni z regulacji emerytur pomostowych.

Należy w tym miejscu zauważyć, iż do chwili wejścia w życie przepisu art. 32 ust. 1a ustawy emerytalnej, okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze obejmował zarówno okresy składkowe jak i nieskładkowe, jeśli mieściły się one w okresie wykonywania pracy zgodnie z umową o pracę. Stanowisko takie potwierdził m. in. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 listopada 2003 roku (sygn. akt III UZP 10/03, opubl. w OSNP 2004/5, poz. 87), wskazując, że do okresu pracy w szczególnych warunkach wlicza się okresy zasiłku chorobowego w czasie trwania stosunku pracy przypadające od dnia wejścia w życie ustawy o rewalforyzacji rent i emerytur (t.j. po dniu 14 listopada 1991 roku).

Wskazane orzecznictwo prowadzi zatem do wniosku, iż treść art. 32 ust. 1a pkt 1 ustawy emerytalnej znajduje zastosowanie do osób, które przed dniem 1 lipca 2004 roku nie spełniły wszystkich warunków nabycia prawa do wcześniejszej emerytury. W piśmiennictwie przekonująco jednak podnosi się, że poprzez sformułowanie „wszystkie warunki” rozumieć należy warunki wskazane w treści art. 184 ustawy emerytalnej. Nie obejmuje ono zatem warunku osiągnięcia przez ubezpieczonego przed dniem 1 lipca 2004 roku wieku emerytalnego przewidzianego w art. 32 i 46 ustawy emerytalnej, gdyż byłoby to zbyt daleko idące i pomijałoby ochronę prawa tymczasowego, ukierunkowanego

na przyszłe świadczenia (por. głosę K. Stopki do wyroku Sądu Najwyższego z 17 września 2007 r., III UK 51/2007, opubl. w OSP 2009/10, poz. 111, str. 779).

Innymi słowy, kobiety, które w dniu wejścia w życie ustawy emerytalnej wypełniły warunki stażu szczególnego (15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze) oraz stażu ogólnego (co najmniej 20 lat okresu składkowego i nieskładkowego) nabywają prawo do wcześniejszej emerytury w oparciu o art. 184 ustawy emerytalnej i to nawet w sytuacji, gdy wiek emerytalny osiągnęły już po dniu 1 lipca 2004 roku. Art. 32 ust 1a ustawy nie znajduje zatem do takich osób zastosowania.

Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 kwietnia 2010 roku (II UK 313/2009, opubl. w OSNP 2011/19-20, poz. 260), w art. 184 ustawy emerytalnej ustawodawca utrwalił sytuację osób, które w dniu wejścia w życie ustawy wypełniły warunki wskazane w tym przepisie i zadeklarował ich przyszłe prawo do emerytury w wieku wcześniejszym. Nastąpił zatem pewien stan związania, polegający na zobowiązaniu się przez Państwo do powstrzymania się od jakiegokolwiek ingerencji w istniejące prawo tymczasowe. Z tego względu przewidziana w ustawie ekspektatywa prawa do emerytury nie mogła wygasnąć na skutek nowej regulacji ustalania stażu zatrudnienia. Wskazane rozważania doprowadziły Sąd Najwyższy do konstatacji, iż wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 roku określonego w art. 184 ustawy emerytalnej okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1, obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 roku.

Podzielając w pełni powyższy pogląd należy zauważyć, iż znajduje on dodatkowe potwierdzenie w treści art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej, gdzie ustawodawca w zakresie wieku emerytalnego o którym mowa w ust. 1 tego artykułu, rodzaju prac lub stanowisk oraz warunków na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury – odsyła do przepisów dotychczasowych, a więc obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż zgodnie z ustaleniami dokonanymi w toku postępowania, na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawczyni wykazała okresy składkowe i nieskładkowe w łącznym wymiarze 20 lat 9 miesięcy i 23 dni, w tym 18 lat 10 miesięcy i 24 dni okresów składkowych, 1 rok 10 miesięcy i 29 dni okresów nieskładkowych, zaś stażu pracy w szczególnych warunkach: w wymiarze ponad 15 lat, po dodaniu do uznanego przez organ rentowy stażu 14 lat 9 miesięcy i 13 dni, okresu niezdolności do pracy wskutek choroby i pobierania świadczeń z tym związanych - po dniu 14 listopada 1991 roku przypadającego w okresie, za który pracodawca wystawił wnioskodawczyni świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, tj. 1 rok i 6 dni.

Zgodnie zatem z obowiązującymi w dniu 1 stycznia 1999 roku zasadami, nakazującymi do okresu pracy w szczególnych warunkach wliczać zarówno okresy składkowe jak i nieskładkowe przypadające po dniu wejścia w życie ustawy o rewaloryzacji rent i emerytur - należało uznać, iż na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawczyni spełniła wynikające z treści art. 184 ustawy emerytalnej oraz z treści §3 i §4 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze warunki stażu szczególnego (15 lat pracy w szczególnych warunkach) oraz stażu ogólnego (co najmniej 20 lat okresu składkowego i nieskładkowego). W tej sytuacji zastosowanie wobec wnioskodawczyni wskazanych w treści art. 32 ust 1a pkt 1 ustawy emerytalnej zasad obliczania okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, nakazujących przy ustalaniu okresu takiego zatrudnienia nie uwzględnianie okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 roku wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby lub macierzyństwa – było nieuprawnione, albowiem w świetle poczynionych wcześniej rozważań, przepis ten nie miał zastosowania do wnioskodawczyni.

Reasumując, należy stwierdzić, że odwołująca składając w dniu 19 stycznia 2015 roku wniosek o przyznanie prawa do emerytury wykazała, iż na dzień 1 stycznia 1999 roku posiadała wymagany w treści art. 184 ustawy emerytalnej oraz w treści §3 i §4 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, staż szczególny (co najmniej 15 lat pracy w szczególnych

warunkach) oraz staż ogólny (co najmniej 20 lat okresu składkowego i nieskładkowego). W dniu 19 lutego 2015 roku wnioskodawczyni osiągnęła wiek emerytalny wynoszący 55 lat.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Wnioskodawczyni złożyła wniosek o emeryturę w dniu 19 stycznia 2015 roku, wiek 55 lat ukończyła w dniu 19 lutego 2015 roku, a zatem prawo do emerytury należało wnioskodawczyni przyznać od dnia 19 lutego 2015 roku tj. od momentu osiągnięcia wieku emerytalnego.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego, wypożyczając akta rentowe.

16.03.2016r.